

50ct.

derde jaargang nr. 25, 24 mei 1969

VIETNAM BULLETIN

AMERIKA
en de
derde
wereld

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemen Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

HOE WIJ DE DERDE WERELD ZIEN

EQBAL AHMAD

(The Nation, 3-3-1969)

Eqbal Ahmad, een Pakistaan, is medewerker aan het Adlai Stevenson Instituut in Chicago. Zijn 'Politics and Labor in the Magghreb' wordt in de loop van dit jaar gepubliceerd, en momenteel is hij bezig met een vergelijkend onderzoek van de Algerijnse en Vietnamese revoluties. Een deel van het materiaal in het onderstaande artikel werd gebruikt in 'No more Vietnams? The war and the future of American Foreign Policy', geredigeerd door Richard M. Pfeffer (Harper and Row).

Gedurende het eerste tiental jaren van Amerika als supermacht, ontsnapte de Amerikaanse buitenlandse politiek aan scherpe veroordelingen door binnen- en buitenlandse analytici. West-Europeanen waren dankbaar voor de Amerikaanse hulp om de dreiging van het fascisme te overleven en erkenden het succes van het Marshallplan bij de wederopbouw van hun door de oorlog geteisterde economieën. Onder de nationalisten van Afrika en Azië bezat Amerika, in Wendell Wilkie's woorden, een omittelijk 'reservoir van goodwill'. Amerikanen waren de eerste succesvolle strijd tegen het kolonialisme begonnen; ze hadden een natie gesticht gebaseerd op de opwindende stelling dat alle mensen gelijk geschapen zijn, en een burgeroorlog gevochten om dat principe hoog te houden. Gedurende de beslissende jaren van Aziatische en Afrikaanse onafhankelijkheidsstrijd was Amerika ons voorbeeld geweest; vertrouwen in de vriendschap van Amerika maakte deel uit van onze stijgende verwachtingen. Als schooljongen in Brits-Indië was het mijn eerste opstandige daad geweest de zinsnede 'Amerikaanse rebelle' in de plaats te stellen van de 'Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog' in een geschiedenisles. Zelfs Ho Tsjih Minh heeft regelmatig het voorbeeld van George Washington opgeroepen. Een anti-imperialistisch, revolutionair Amerika was een deel van onze nationalistische mythologieën.

Op de een of andere manier sleepte die mythe zich door een twintigtal jaren van teleurstellingen. Richard Barnett heeft erop gewezen dat Amerika tussen 1947 en 1965 gemiddeld eens per 18 maanden militaire of paramilitaire troepen heeft gestuurd, gericht tegen lokale revoluties of nationalistische regeringen die het niet bevielen. Amerika gaf meer dan 20 keer zoveel geld uit aan zijn militaire operaties in onderontwikkelde landen als aan economische hulp aan armen. Tegelijkertijd groeiden de Amerikaanse investeringen in het buitenland van 7,2 biljoen dollars in 1947 tot 50 biljoen in 1965, en verbruikte het 60% van de wereldgrondstoffenproductie. Met elk volgend jaar bereikte de defensiebegroting een record hoogtepunt. Toch bestreden weinig Amerikanen, behalve een handjevol pacifisten en marxisten, de doelstellingen van dit beleid. Een totale consensus betreffende politieke zaken komt zelden voor in een democratische pluralistische maatschappij; in dit geval bleef die echter bestaan totdat de voortdurende escalatie van een nimmer verklaarde oorlog het land, en vooral zijn jongeren, ondraaglijke spanningen oplegde.

Voor ons in de derde wereld, verscheen Amerika hoe langer hoe meer als een status-quo zoekende, interventiepolitieke monoliet, wiens bondgenoten de Samoza's en de Diems waren en de Saigon-generaals die eens hadden gecollaboreerd met koloniaal Frankrijk en

nu hun toestemming geven tot de vernietiging van een volk en een land dat ze beweren te vertegenwoordigen. Tijdens de Vietnamese vuurproef is de mythe van een revolutionair Amerika eindelijk ontploft. Of moeten we Vietnam als een op zichzelf staande misstap zien? Dat hangt van iemands perspectieven en prioriteiten af. In de ontwikkelingslanden heeft het 'op zichzelf staan' van Vietnam over het algemeen betrekking op de bijzondere historische en politieke omstandigheden die het Vietnamese volk in staat stelden verzet te bieden aan de Amerikaanse interventie op een manier waarop de inwoners van Guatemala, Iran en de Dominicaanse Republiek dat niet deden, of niet konden.

De dreiging van het nationalisme

Amerika heeft zich, ondanks de uitdrukkelijke verklaringen van haar leiders, feitelijk verzet tegen het nationalisme van de derde wereld - vroeger in Zuid-Amerika en recentelijk in haar satellietstaten. Dit verzet was echter niet duidelijk in de beginstadiën van de onafhankelijkheidseisen van Spanjaards, Frans, Nederlands of Brits kolonialisme, maar pas in het stadium dat een bepaalde nationalistische beweging tot diplomatieke, economische en sociale uitdrukking kwam. Amerikaanse analytici beginnen de objectieve factoren achter dit feit te onderkennen. Nationalisme blijkt de 'belangen' te bedreigen van hen die verantwoordelijk zijn voor, of invloed uitoefenen op de regeringspolitiek. De status en rijkdom van de militaire en civiele bureaucratie, verbonden met de 'nationale veiligheidsdiensten' hangen af van de accumulatie en uitbreiding van militaire macht en politieke invloed. Zakenbelangen die, bij afwezigheid van tegenkrachten, bijna absolute invloed op de buitenlandse politiek hebben, floreren onder een beleid dat gekenmerkt wordt door militarisme en interventies ten bate van rechtse oligarchieën die gastvrij zijn tegenover Amerikaanse investeringen.

In de pas opgekomen naties, daarentegen, leidt de diplomatieke en economische uitdrukking van het nationalisme tot een onafhankelijke en neutrale buitenlandse politiek, het afwijzen van buitenlandse militaire bases en socialisatie van nationale inkomensbronnen. Dit bedreigt mogelijk of bestaande Amerikaanse investeringen; het betekent het verlies van een potentiële of werkelijke bondgenoot in de koude oorlog; het revolutionaire programma lijkt gevaarlijk veel op communisme.

De Amerikaanse tolerantie ten aanzien van zo'n ontwikkeling blijkt omgekeerd evenredig te zijn met zijn politieke en economische investeringen in een land. In satellietstaten zoals Guatemala, Iran of de Dominicaanse Republiek heeft Amerika staatsgrepen op touw gezet of snelle gewapende interventies georganiseerd teneinde

elk spoor van radikaal nationalisme te onderdrukken. In andere staten wordt die ontwikkeling getolereerd als het onverwacht gebeurt, of als een land geleidelijk radikaliseert zonder ernstige dreigingen en onder een populair leider. Egypte is een voorbeeld van het eerste type; Tanzania van het tweede. Maar de betrekkingen met zulke regimes blijven terughoudend en vaak beperkt; als de plaatselijke situatie het toestaat, wordt hun omverwerping aangemoedigd, zoals in Indonesië (1957-'58) en Brits Guyana (1962-'63), hetgeen ook werd toegegeven.

De laatste jaren is er een neiging geweest, radikale regeringen in gebieden onder Franse invloed aan te moedigen; bijvoorbeeld Tunesië. Maar alleen in Oosteuropese satellietstaten van Rusland heeft Amerika consequent een zelfbewust nationalisme verwelkomd en aangemoedigd.

Paranoïde politiek

De subjectieve, maar even belangrijke factoren die de Amerikaanse politiek in de ontwikkelingslanden versterken, lijken verband te houden met de volgende aspecten van de Amerikaanse politieke cultuur. De paranoïde stijl van de Amerikaanse politiek is tamelijk uitvoerig geanalyseerd door Richard Hofstadter. Hij stelt: "Wat zich onderscheidt bij deze paranoïde stijl is niet dat haar vertegenwoordigers hier en daar samenzweringen in de geschiedenis zien, maar dat ze een wijdsverre reusachtige samenzwering zien als de drijvende kracht in historische gebeurtenissen. De geschiedenis is een complot, gesmeed door de duivelse krachten van haast bovennatuurlijke machten, om die te verslaan ziet men gewone methoden van politiek geven en nemen niet als voldoende, maar wil men een vernietigende kruistocht."

De vaste greep die een bijna theologisch anti-communisme op de mensen heeft, hetgeen realisten zoals Morgenthau, Kennan en Senator Fullbright hebben betreurd, wordt begrijpelijker wanneer we die in dit licht zien. Het verklaart ook de gemakkelijke en tot voor kort totale algemene aanvaarding van de officiële ideologie. Evenals andere machten die aan Amerika vooraf gingen, had Amerika een rationele basis nodig om als politiekagent van de wereld te kunnen optreden. Een democratie die een anti-imperialistisch karakter beweert te hebben, zou het bijzonder moeilijk hebben zo'n rol op grond van Realpolitiek te rechtvaardigen. De gezamenlijke ideeën van historische noodzaak en morele verantwoordelijkheid brengen een meeslepende ideologie voort, waarvan de belangrijkste component is het zich constant beroepen op de dreiging van een samenzwerend communisme.

Iedereen vindt een gevoel van macht wel prettig. De uitoefening van die macht wordt moreel acceptabel, wanneer die op een nobele zaak wordt gericht en tegen een dodelijke bedreiging. Officiële functionarissen beweren dat Amerika onwillig was het leiderschap van de wereld op zich te nemen; maar de natie, volwassen geworden, kon zich niet onttrekken aan zijn historische verantwoordelijkheid, de mensheid tegen het communisme te beschermen. De geschiedenis en de metafysica hadden Amerika gekroond tot, om met John F. Kennedy te spreken, 'wachter op de muren van de wereldvrijheid'. President Johnson herhaalde triester: "Wij hebben onszelf niet gekozen tot wachters bij de poort." Wat er op het spel stond was volgens president Kennedy niets minder dan "de heerschappij over de toekomst van de mensheid". Men nam aan dat het voornaamste gevechtsterrein in de tweede helft van de jaren 40 naar de arme landen was verlegd. Daarom is elke gebeurtenis daar van wereldbelang. Dit mengsel van wereldbelang en paranoïa produceert zo'n onzinnig

ge retoriek, dat men zich er van af zou maken met het adjectief 'onverantwoordelijk', ware het niet dat deze retoriek geuit wordt door serieuze, succesvolle politici. Zo waarschuwde Nixon in een brief aan de New York Times (29 okt. 1965): "Een overwinning van de Vietcong zou het definitieve einde zijn van de vrijheid van meningsuiting van alle mensen, voor altijd, niet alleen in Azië, maar eveneens in Amerika... We mogen nimmer vergeten dat als we de oorlog in Vietnam verliezen... het recht van vrije meningsuiting voor eeuwig vernietigd zal zijn." Welke mening men ook heeft over het militair-industriële complex of over het economisch imperialisme in de Amerikaanse buitenlandse politiek, men kan moeilijk ontkennen dat zo'n bewering van de meest ervaren en succesvolle hedendaagse Amerikaanse politicus meer over de politieke pathologie van deze maatschappij onthult dan de economische belangen van de heersende klasse.

De kijk op de geschiedenis als complot leidt ook tot de gewoonte historische gebeurtenissen en sociale processen in technische termen te zien. Zelfs mensen uit het gebied van de sociale wetenschappen zijn zo geconditioneerd; de officiële literatuur over contrarevolutie is een karakteristiek voorbeeld. Revolutionaire oorlogvoering wordt in wezen als een technisch probleem beschouwd - namelijk een probleem van complotten en subversieve acties aan de ene kant, van spionage en onderdrukking aan de andere kant. Men neemt aan dat de communisten, als voornaamste samenzweerders, in de meeste gevallen revoluties beginnen en steunen. Deze overtuiging heeft een pessimistische houding tegenover een veranderende wereld tot gevolg en ligt ten grondslag aan de obsessie van de Verenigde Staten wat betreft stabiliteit en orde, een houding die leidde tot het onderdrukken van wat de Dominicaanse communistische samenzwering werd genoemd. Een logische uitbreiding - het geloof dat elke revolutionaire beweging vanuit het buitenland wordt geïnspireerd, geleid en beheerst - leidt tot een belachelijke gesimplificeerde marionettenkijk op de wereld, die de kracht van het nationalisme veronachtzaamt. Dean Rusk's beroemde beschrijving van China als een 'Slavisch Mansjoekwoop grote schaal' is nu legendarisch. De misschien eens oprechte overtuiging in Washington, dat het Bevrijdingsfront een marionet van Noord-Vietnam was, dat op zijn beurt weer een marionet was van een van de andere grote communistische machten, is lijnrecht in tegenspraak met de feiten; maar de regering houdt hardnekkig aan deze overtuiging vast en de meeste mensen geloven het.

Manipulatie van de afwijkende mening

Misschien omdat haar immigranten karakter noodzaakte tot succesvolle integratie van diverse groepen in het systeem, is de Amerikaanse politieke cultuur gericht op leiding en bestuur. In het verleden zijn groepseligen ingewilligd via politiek marchanderen en selectieve beloningen. Met ideologisch en sociaal andersdenkenden is afgerekend door zowel individuen als ideeën in te kapselen. Zolang de maatschappij beschikte over zich uitbreidende mogelijkheden en een uiterst flexibele sociale structuur, was deze politiek binnen een pluralistisch kader mogelijk. Deze werd verder vergemakkelijkt door een elementaire consensus van alle omhoogstrevende groepen. Toch legden dezelfde krachten die een soepele traditie van marchanderen en inkapseling voortbrachten, ook een te grote nadruk op het handhaven van die consensus over hoe de maatschappij georganiseerd moest worden, waarbij verschillen van mening acceptabel waren, maar een scheuring niet. Afscheidingsbewegingen die niet te manipuleren vielen zijn in Amerika vaak in aanraking gekomen met snelle, meedogenloze onderdrukking. Groepen die buiten de politieke grenzen vielen moesten

uitroeiing onder ogen zien - zoals de Indianen; of ze werden met geweld overal buiten gehouden - zoals de negers. Het resultaat is een autoritaire superstructuur die een duidelijk afgebakende, maar buitengewoon soepele infrastructuur toelaat.

Dit culturele complex heeft grote invloed op het Amerikaanse antwoord op de spanningen veroorzaakt door sociale veranderingen in de ontwikkelingslanden. Ten eerste verwachten de Amerikanen dat de Aziatische en Latijnse versies van rubberbaronnen en partijbonzen uit eigenbelang zullen bijdragen aan serieuze hervormingen teneinde een ordelijke oplossing te bereiken van de conflicten die voortkomen uit spanningen rond politieke participatie en inkomensverdeling. Daarom houdt Washington hardnekkig vast aan de hoop dat er onder een Diem, de Thaise generaals of de Filipijnse politici, democratische instellingen worden opgericht en sociale vooruitgang zal worden bereikt. Maar dit optimisme houdt geen rekening met het waardensysteem en de klassenkenmerken van de heersers in traditionele feodale samenlevingen; hun begrip van eigenbelang en hun verhouding tot de maatschappij, waarop hun verdediging van de status-quo is gebaseerd.

Aangezien beloningen en marchanderen essentiële aspecten van de binnenlandse politieke stijl zijn, vergroten de Amerikanen hun economische en militaire hulp aan de satellietstaten in de verwachting dat dit een nuttige aansporing is voor politieke en economische hervormingen. Nochtans is in studies van de Amerikaanse hulp aan het buitenland opgemerkt dat in vele landen de Amerikaanse druk voor hervormingen, gesteund door directe economische hulp, de gewenste hervormingen niet teweeg brengt; maar wel op een of andere wijze de Amerikaanse aanwezigheid doet ontplooiën, de legitimiteit van de wettige regering ondermijnt en soms culmineert in militaire interventie ten behoeve van de satellietstaat. Dit verschijnsel, 'incrementalisme' genoemd in academische taal, komt voort uit het overbrengen van een Amerikaanse stijl en gedragsverwachting in betrekkingen met traditionele of feodale elites wier techniek van politiek en economisch bestaan vaak precies het tegenovergestelde zijn van de Amerikaanse. De consensus waarop het Amerikaanse systeem van marchanderen is gebaseerd, bestaat niet in ontwikkelingslanden. Zeer waarschijnlijk ontbreekt die consensus helemaal in landen die van Amerika afhankelijk zijn, aangezien buitenlandse richtlijnen de interne verdelingen meestal verergeren. In de derde wereld groeit een duidelijke tendens naar radikaliseren van conflicten.

De invloed van de moderne technologie en moderne waarden brengt een drastische verandering teweeg in de economische en sociale groeperingen, die vroeger de ontevredenheid in de traditionele samenlevingen binnen de perken van godsdienstigheid en rebellie hielden. Die landen ondergaan een fundamentele verschuiving in het evenwicht van de menselijke omstandigheden; namelijk een verschuiving van rebellie met beperkte doeleinden tot revolutie, waarvan het doel is de verandering van alle verhoudingen - politiek, economisch en sociaal - tussen groepen en individuen.

Naarmate groepen die vroeger buiten het politieke leven stonden, hun intrede in de politiek doen, wordt de gewone man politiek belangrijk. Voor vele nieuwkomers in de politiek is deze massa het gehele kapitaal. Politiek is dus niet langer alleen een strijd om de macht binnen een geprivilegieerde minderheid. Het wordt een strijd tussen de exponenten van verschillende sociale systemen en verschillende politieke idealen. De oppositie in zulke samenlevingen is vaak minder handelbaar, omdat zij de waarden van een vaak vaag omschreven, soms onwettige autoriteit niet deelt. Als

ze geconfronteerd worden met dit soort onhandelbaar nonconformisme in landen waar ze overheersende invloed hebben, zijn de Verenigde Staten ertoe geneigd te interveniëren, gehoor gevend aan de traditionele stijl van de binnenlandse politiek. De oppositie wordt dan omschreven als 'buiten de legitieme politieke grenzen' (het doet er vaak niet toe of zowel legitimiteit als een duidelijke grens afwezig zijn).

Paranoia zoekt plausibele vijanden: radikale nationalist, socialisten, het worden allemaal communisten; 'buitenlandse agitators' worden onderdrukt.

Als de satellietstaten niet in staat zijn de oppositie met Amerikaanse hulp en advies onschadelijk te maken, blijkt directe interventie nodig. Een zwarte vrouw die had geluisterd naar een functionaris van het State Department, die de Amerikaanse politiek in Vietnam verdedigde, merkte op dat hij precies zo sprak als de blanke leiders die zij kende: de mensen in het zuiden waren over het algemeen tevreden; de moeilijkheden begonnen pas als agitators uit het noorden infiltrerden; daar heerste communistische subversie. Om dezelfde reden deed Ambassadeur Nolting in Saigon de Time correspondent David Halberstam denken "aan sommige blanke gemeenschapsleiders in Mississippi en Tennessee".

Nieuwe veronderstellingen, nieuwe doeleinden

Als de bovenstaande analyse van de Amerikaanse politieke cultuur juist is, wijst dit op het gevaar van voortdurende interventie, speciaal in landen die van Amerika afhankelijk zijn. Wil men de dialectiek van de interventie doorbreken, dan moeten geleerden en politici aandacht schenken aan de wijze waarop Amerika zich los kan maken van haar directe betrokkenheid in de ontwikkelingslanden. Dat losmaken hoeft niet het resultaat te zijn van isolationistische gevoelens. Er moet een nieuwe rol voor Amerika worden gevonden en nieuwe vormen van betrekkingen, die zowel rekening houden met de belangen van Amerika als van de onderontwikkelde volken. Zo'n beleidsverandering moet wel worden voorafgegaan door een onderzoek naar de veronderstellingen, alsmede een heromschrijving van de doeleinden.

Op zijn minst en zonder aan een revolutie in Amerika te denken, mag je van de Amerikanen verwachten dat ze begrijpen dat de ontwikkelingslanden een drievoudige transformatie - sociaal, economisch en politiek - ondergaan in veel kortere tijd, en met de lasten van een koloniale erfenis en een groeiende bevolking.

Wij, inwoners van deze landen, hopen excessieve civiele conflicten, of terugval tot koloniale, racistische, fascistische en stalinistische misstappen, die de modernisatie van de westerse landen begeleiden, te vermijden - ook al genoten zij het voordeel van tijd, superieure psychologische, economische en culturele hulpmiddelen, alsmede de mogelijkheid om door middel van de koloniën en uitbreidende grenzen de spanningen en ambities die door de technologie en sociale verandering werden opgeroepen, kwijt te raken. Maar we zullen onvermijdelijk conflicten en wanorde meemaken gedurende het proces waarin we onze waarden formuleren en onze samenleving herbouwen. Het is niet het belang van Amerika het resultaat van dergelijke conflicten te beïnvloeden, maar wel te voorkomen dat deze zich ontwikkelen tot internationale oorlogen en verwoestingen op grote schaal.

In de tweede plaats zouden de Verenigde Staten hun doelstellingen opnieuw kunnen formuleren, zodanig, dat ze erkennen dat de wereld en speciaal de delen die

bewoond worden door de bezitslozen, geen jachtgrond zijn voor de Amerikaanse zakenwereld en evenmin, wat belangrijker is, een vuilnisbak voor hun wapensurplus.

Ten derde zou je van de hedendaagse Amerikanen redelijkerwijze kunnen verwachten dat ze begrijpen dat, precies zoals het onveilig bleek Harlem en Watts in hun midden te hebben, de armen en verdrukten in deze kleinere wordende wereld, hiervan tenslotte een onveilige plaats om te leven kunnen maken. Daarom is het een goede investering om geld uit te geven aan waterkracht in plaats van vuurkracht. Nauwkeuriger gezegd: de Verenigde Staten moeten zich militair losmaken van Latijns-Amerika, Azië en Afrika en daar hun bases ontmantelen. Het betekent ook dat de grote machten onderhandelingen moeten beginnen teneinde levering van zware wapenen aan de ontwikkelingslanden stop te zetten. Zo'n overeenkomst is van meer belang voor de wereldvrede en het welzijn van de mensheid dan de meer dramatische kwestie van nucleaire ontwapening. Een plan om de militaire capaciteit van de derde wereld te beperken kan waarschijnlijk slechts in stadia worden doorgevoerd, want in bepaalde streken - Korea, het Midden-Oosten, India-Pakistan, enz. - zal het aanvankelijk moeilijk zijn overeenkomsten van de grootmachten te verkrijgen en de zekerheid van betrouwbare bescherming voor de betreffende staten tegen agressie door een geïndustrialiseerd buurland, dat in staat is zware wapenen te vervaardigen.

Als we aannemen dat Amerika bereid is zijn leiderschap als supermacht in deze richting uit te oefenen, is het toch niet moeilijk verscheidene uitvoerbare alternatieven te bedenken. Als de Verenigde Staten werkelijk de armen wensen te helpen, moeten ze hun prioriteiten verleggen. Ze zouden kunnen beginnen met het aanbieden van gunstige voorwaarden voor de internationale handel. Ook zou 1/5 van de militaire begroting (dat is meer dan 20 biljoen dollars) kunnen worden ver-

LANDPOLITIEK ONDERDRUKT DE VIETNAMEZEN

(New Guardian, 25 januari 1969)

De politiek inzake het bezit van de grond geeft in een agrarisch land een goede afspiegeling van de aard van het heersende regime. De landpolitiek van Saigon, uitgevoerd als onderdeel van de door Amerika opgestelde pacificatieplannen, toont aan dat de pacificatie een instrument is van contrarevolutie om de uitbuiting van de boeren van Vietnam te continueren.

Gedurende de periode van het Franse koloniale bewind was meer dan 80% van de rijstgronden van Zuid-Vietnam geconcentreerd in grote en middelgrote bezittingen van 12,5 acre (12,5 acre is zowat 5 hectare). De overgrote meerderheid van de bevolking bewerkte land dat ze tegen exorbitante prijzen gepacht hadden, of hadden een ellendig bestaan als landloze arbeiders. Te oordelen naar Amerikaanse bronnen is deze situatie in gebieden beheerst door Saigon niet noemenswaard verbeterd sinds de koloniale periode. In de Mekong Delta waar 80% van de rijst van Zuid-Vietnam voortgebracht wordt, zijn volgens het Wallstreet Journal van 14 juni 1968 slechts ongeveer een kwart van de families eigenaar van het land dat ze bewerken. "De grondbezitters waarvan velen in Saigon wonen", vermeldt het Journal, "innen pachten variërend van een derde tot de helft of meer van de waarde van het geteelde gewas. In geval van mislukking van de oogst eisen ze toch een hoge pachtsom."

schoven naar ontwikkelingsresearch en anti-armoede-programma's in de hele wereld.

Om 'incrementalisme' en interventie te vermijden en ook om een maximum aan werkzaamheid en vrijheid van diplomatieke en politieke dwang te bereiken, zou deze vrijgevigheid het best internationaal georganiseerd kunnen worden. Een multinationale Organisatie van Internationale Samenwerking, die van de rijke landen een schenking krijgt zo in de grootte van 50 biljoen dollar jaarlijks, zou zeker het begin van vreedzame samenwerking tussen de uiteenlopende naties van de wereld kunnen inluiden. Ik twijfel eraan of zelfs de Sovjet-Unie lang weerstand zou kunnen bieden aan de druk en het prestige van deze club van rijken, zeker als kleine Europese en neutrale landen een prominente rol zouden krijgen bij het vaststellen van de criteria voor hulp, zodat de hele zaak enigszins vrij wordt gehouden van koude oorlogsdiplomatie.

Ik ben niet optimistisch dat zelfs deze minimale verwachtingen in de nabije toekomst bewaarheid zullen worden. Daarom lijkt het me dat de arme landen tenslotte beter af zijn zonder directe Amerikaanse militairen en economische bijstand, want de Amerikaanse aanwezigheid en interventie kan hun ontwikkeling slechts vertragen en hun leed vergroten. In het Amerika van vandaag wordt het grondig in diskrediet gebrachte dogma van het anti-communisme, vervangen door het spook van het isolationisme.

Hoewel mijn land tot de 'ontvangers' behoort en hoewel ik mij ten volle bewust ben van de ellende in mijn land, erken ik openhartig dat ik liever in deze wereld zou leven met een isolationistisch, dan met een activistisch, interveniërend Amerika.

Maar misschien hebben wij geen keuze.

Eqbal Ahmad
(The Nation, 3-3-1969)

RICHARD E. WARD

Deze toestanden bestaan alleen in de delen van het land onder het bewind van VS-Saigon autoriteiten. Bewijzen voor uitbuiting van de boeren onder het VS-Saigonbewind komen ook uit een onverwachte bron, een rapport getiteld 'Landreform in Vietnam', uitgegeven in maart 1968 door het 'House of Representative's Committee on Government Operations'. Volgens statistieken geleverd door dit comité wordt 70 tot 80% van het bebouwbare land gepacht en pachten 70% van de boeren het land dat ze bewerken, geheel of gedeeltelijk (dat wil zeggen, in de gebieden onder VS-Saigonbewind). De pachten mogen zogenaamd wettelijk niet meer bedragen dan 25% van de waarde van het gewas, maar het comité stelde vast dat "de pacht als regel 30 tot 50% en méér bedroeg". Bij hun onderzoek naar de toestanden in Vietnam "constateerde dit comité dat de boeren in een van de dorpen waar ze een onderzoek instelden, 30% van de opbrengst aan de plaatselijke kerk moesten afdragen" en dat "deze afdracht kwam bovenop het bedrag dat als pacht aan de landeigenaar werd betaald".

Dergelijke toestanden zijn klaarblijkelijk in overeenstemming met de principes die de politiek van Amerika met betrekking tot landhervorming en pacificatie beheersen. Dit blijkt uit een publikatie van de RAND Corporation, waarin gezegd wordt dat uit het oogpunt van beheersing door de regering "de ideale provincie in Zuid-Vietnam die zou zijn waarin weinig boeren land

bewerken dat hun eigendom is, waar het grondbezit ongelijk verdeeld is en waar geen herverdeling van de grond plaats gehad heeft".

Het rapport constateert verder: "Het feit dat het merendeel van de boeren in Vietnam kleine boeren zijn die land bewerken dat het eigendom is van landeigenaars, heeft ongetwijfeld bijgedragen tot onrust onder de boerenbevolking. Van dit feit is door de jaren met succes door zowel de Vietminh als de Vietcong gebruik gemaakt. Maar niettegenstaande dit heeft Saigon geen actief programma om meer bebouwbare grond te onteigenen en het merendeel van de 2.000.000 Zuid-vietnamese boeren bewerken nog hun land in hoofdzaak ten bate van anderen".

Het comité stelt vast dat het niet-uitvoeren van landhervorming belangrijk heeft bijgedragen tot het binnendringen van de Vietcong. Het rapport vervolgt:

"De Vietcong hebben eigen landhervormingsprogramma's gemaakt. . . Ze hebben de overheersing door grondbezitters geëlimineerd en land in eigendom van afwezige grondbezitters of van de regering in Saigon toegewezen aan de bezitlozen en aan anderen die samenwerken met de Vietcong-autoriteiten. . . Saigon daarentegen herstelt bij herovering van gebieden op de Vietcong de vroegere eigenaars in hun rechten." Het comité besluit dat deze tactiek van het Nationale Bevrijdingsfront "de mensen wonend in gebieden onder hun controle belang heeft gegeven bij een vóórtijdurende overheersing door de Vietcong en een 'ingebouwd' volksverzet heeft teweeggebracht tegen weer instellen van het bewind door de regering in Saigon. Onder deze omstandigheden zal pacificatie moeilijk te realiseren zijn. . ."

De door Amerika en Saigon gevolgde politiek maakt in werkelijkheid het totstandbrengen van pacificatie onmogelijk.

Gedurende de vrijheidsoorlog tegen Frankrijk oteigenen de Vietminh en de Democratisch Vietnamese Republiek land dat toebehoorde aan Fransen en aan Vietnamese verraders die collaboreerden met de Fransen, en verdeelden het onder de boeren die geen eigen land hadden en de armste boeren. Het bewind van Diem probeerde met geweld de economische en politieke overheersing van de grondbezitters op het platteland weer te herstellen. Leger en politie werden ingezet om voor de grondbezitters de pacht te innen. Weigering om de schulden en de 'rechten' van de bezitters te erkennen werd beschouwd als een bewijs dat de betrokkene een aanhanger van de Vietminh of wel een 'Vietcong' was.

(Vietcong wil zoveel zeggen als Vietnamees communist, een naam door Saigon uitgevonden om al zijn tegenstanders mee te betitelen.)

De Amerikaanse adviseurs droegen er toe bij de druk van het grondbezit nog te doen toenemen. Vroegere wettige bewijsstukken waren vaak verloren gegaan of gedurende de oorlog vernietigd. De adviseurs werkten een stelsel uit waarbij een boer een contract kreeg dat hem garandeerde dat hij niet meer dan 25% pacht zou hoeven te betalen voor het land dat de Vietminh hem toebedeeld had. Het leger van Saigon werd gebruikt om de boeren te dwingen deze contracten te tekenen en hielp daarna deze pachten te innen, waarbij echter weinig aandacht werd gegeven aan de bepaling omtrent het beperken van de pachtsom tot 25% van de opbrengst.

De revolutionaire beweging in Zuid-Vietnam is te sterk om door wat voor proclamatie van Saigon dan ook, de eraan ten grondslag liggende toestand te wijzigen. De boerenmassa van Zuid-Vietnam heeft in zo maximaal grote mate zijn steun gegeven aan het Bevrijdingsfront omdat dit leiding heeft gegeven aan het volk in het geslaagde verzet tegen de reactionairen uit Saigon, tegen de grondbezitters en tegen de Amerikaanse invallers. Zodra het volk het leven onder revolutionaire volksinstellingen heeft meegemaakt, is het onmogelijk het oude bewind te herstellen, en dit is het doel van de oude pacificatieprogramma's.

Bij tijden moeten de troepen van het Bevrijdingsleger gebieden ontruimen waar Amerika grote troepenconcentraties bij elkaar heeft gebracht. Als er enige onstandvastigheid zou bestaan aan de kant van de bewoners van deze gebieden, dan zorgen de acties van de Amerikaanse en Saigontroepen ervoor dat het volk trouw blijft aan het Bevrijdingsfront. De wreedheden van de troepen van Amerika en Saigon zorgen ervoor dat het volk niet 'gepacificeerd' kan worden. Het verbranden van huizen en rijstvoorraden, de vernietiging van gewassen op het veld, de martelingen en snelle executies en de massale arrestaties die operaties van Amerika en Saigon begeleiden, kunnen nooit 'de harten en geesten van het volk winnen'.

advertentiefonds

De afgelopen maanden mochten wij de volgende giften ontvangen:

G. B. te A. f 5,-; Dr. E. E. v. T-k te E. f 25,-; A. B-P. te G. f 5,-; M. M. A. v. R. te A. f 5,-; H. R. W. te d. H. f 5,-; A. H. Z. te A. f 10,-; H. O. te W. f 5,-; A. G. te H. f 7,50; J. G. J. Y. te G. f 25,-; Mr. H. P. M. B. te T. f 10,-; A. D. te MB. f 5,-; F. G. R. te H. f 5,-; C. v. P. te A. f 3,30; J. J. K. te A. f 2,-; J. D. v. d. B. te H. f 2,50; J. H. te W. f 50,-; C. R. W. te S. f 10,-; J. K. te R. f 10,-; L. A. v. Z. te N. f 15,-; C. E. W. te Z. f 50,-; A. O. te A. f 25,-; J. W. P. te A. f 250,-; W. J. E. K. te A. f 40,-; W. J. v. B. te A. f 5,-; A. A. v. S. te R. f 10,-; R. F. K. te N. f 2,50; Th. K. te L. f 5,-; P. A. V. te A. f 5,-; L. C. R. te A. f 10,-; W. B. te A. f 10,-; Th. G. te P. f 5,-; H. E. H. te A. f 10,-; A. v. F. te R. f 2,50; P. F. D. te d. H. f 25,-; A. V. Z. te d. H. f 10,-; A. K. te R. f 5,-; F. R. te G. f 50,-; A. H. -B. te A. f 5,-; Ir. P. V. te U. f 5,-; G. H. te B. f 25,-; F. J. K. te Z. f 25,-; L. C. M. te A. f 15,-; J. M. F. X. v. V. te A. f 5,-; C. F. v. d. F. te L. f 10,-; V. te A. f 5,-; H. H. B. te W. f 5,-; F. F. te A. f 10,-

Totaal verantwoording f 760,30. Dit geld werd besteed aan de begeleiding van het tweede Indonesië Informatienummer. Giften blijven welkom op giro 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding van ADVERTENTIEFONDS.